

Els perifèrics

J. M. M. i S.

Continuant la sèrie d'articles relacionats amb l'ofimàtica, tractarem dels **perifèrics**, que són els dispositius —altres que la **unitat central de processament**— que formen part del **maquinari** d'un sistema informàtic.

Hi ha dues classes de perifèrics: els **perifèrics d'entrada**, que serveixen per a introduir dades en l'**ordinador**, i els **perifèrics de sortida**, que permeten extreure de l'ordinador el resultat del processament de dades.

Els perifèrics imprescindibles en un **ordinador personal** actual són el **monitor** o **pantalla**, perifèric de sortida que ens permet visualitzar dades i gràfics, i que sovint porta **altaveus** incorporats: és recomanable que la diagonal de la imatge tingui disset **polzades** (43,18 centímetres teòrics, per bé que generalment la mida real és inferior a la indicada); el **teclat**, perifèric d'entrada que ens permet compondre textos i activar funcions del **programari** mitjançant combinacions de tecles: ha de tenir cent dues tecles, com a mínim, i n'hi ha que són **multimèdia**, és a dir, que permeten combinar diferents tipus de senyals (textuals, gràfics, auditius i icònics); el **ratolí**, que pot anar a banda o juntament amb el teclat i permet dirigir un punt generalment en forma de sageta (anomenat **punter** o **busca**) damunt la pantalla i seleccionar-lo o activar-lo: preferiblement, ha de tenir tres botons i una roda o bola per a facilitar els moviments del punter, i la **impressora**, que escriu o dibuixa damunt de paper o d'una transparència plàstica el text o la il·lustració que volem: desaparegudes pràcticament del mercat les **impressores matricials** (en què l'element impressor són unes agulles entintades), les més usuals són les **impressores de raig de tinta** o **impressores d'injecció** (que són més assequibles econòmicament) i les **impressores [de] làser** (que són les més professionals però també les més costoses relativament).

A l'hora d'adquirir una impressora, hem de triar si volem imprimir en color o només en blanc i negre; hem de tenir en compte la densitat del punt d'impressió, que es mesura en **punts per polzada** (de l'anglès *dots per inch*, que s'abreuja **dpi**): per a un text que hagi d'incloure imatges d'una certa qualitat és recomanable una densitat de 1.200 dpi, també hem de procurar que tingui una safata o un calaixet horitzontal per a la introducció del paper i, finalment, hem de decidir si necessitem imprimir per les dues cares del paper o no.

[*Món Empresarial*, abril 2002]